

LIVIU RADU, născut la București în 1948, și-a început cariera de scriitor de science fiction și fantasy în 1993, când i-a apărut povestirea „Fața nevăzută a planetei Marte” în revista *Quasar*. În anul 1991 a debutat în volum cu romanul *Trip-Tic*. A semnat, de asemenea, romane ca *Opțiunea* (2004), *Spaime* (2004), *Waldemar* (2007), *Modificatorii* (2010), *Vânzoleli nocturne* (2012) și volume de proză scurtă, cele mai recente fiind *Povestiri fantastice* (2008) și *Singur pe Ormuza* (2011). Autorul a colaborat, de-a lungul timpului, cu publicații ca *Jurnalul SF*, *Anticipația CPSF*, *Nautilus*. Scrierile lui de ficțiune au apărut în volume colective. Liviu Radu este și un traducător cunoscut și face parte din Uniunea Scriitorilor din România și din Societatea Română de Science Fiction și Fantasy.

LIVIU RADU

armata moliiilor

o aventură a lui Taravik

NEMIRA

LIVIU RADU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RADU, LIVIU

Armata moliilor: o aventură a lui Taravik / Liviu

Radu. - București: Nemira Publishing House, 2012

ISBN 978-606-579-443-6

821.135.1-31

Liviu Radu

ARMATA MOLILOR: O AVENTURĂ A LUI TARAVIK

© Nemira, 2012

Redactor: Ana ANTONESCU

Tehnoredactor: Irina CONSTANTINESCU

Tiparul executat de Gutenberg S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-443-6

Zeii spun că ziua bună se cunoaște de dimineață. Și așa și este, pentru că zeii nu vorbesc prostii (cu excepția cazului în care vor să-și bată joc de muritorii, iar asta se întâmplă destul de des, așa că, până la urmă, trebuie să fii foarte atent cum interpretezi spusele zeilor, ca să nu ți-e iei în barbă). Bine, își spuse Taravik, ziua bună se cunoaște de dimineață, dar și ziua rea se cunoaște de dimineață? Adică dacă ziua începe nasol, trebuie s-o țină tot așa, până la asfințit? Nu-i drept, ar fi bine ca măcar spre seară să se schimbe lucrurile... Ce-i drept, e drept: singurul zeu care nu cunoaște odihna e Boolbubek, cel darnic în ghinioane și nenorociri, iar cel mai puturos și mai zgârcit e Gondorek, cel dăruitor de bucurii și de baftă.

Totuși, trebuie să existe un motiv pentru care o zi începe aiurea și o ține tot așa. Nu se poate ca zeilor să le cășuneze din senin pe un om nevinovat și să-l miluiască doar cu pocinoage.

Trebuie să fi făcut el ceva, trebuie să fi supărat pe cineva – că zeii sunt atât de mulți, și fiecare își are chichițele lui, că-i imposibil să nu calci pe coada cuiva... Deci ar fi bine să se gândească la toate cele pe care le făcuse și, mai ales, pe care le spusese, ca să-și dea seama pe cine jignise și să încerce să capete iertare.

Și unde poți să te gândești mai bine decât în cârciumă, cu un pahar plin în față?

Oricum, indiferent de vina pe care o avea – sau de faptul că nu făcuse nimic necuvenit –, Boolbubek găsisese de cuviință să-l bage un pic în seamă, așa că ziua începuse nasol.

Probabil că Marieta se sculase cu fundul în sus (asta fiind o chestie care i se întâmpla în ultimul timp din ce în ce mai des, iar Taravik atribuia starea respectivă de spirit vârstei și durerilor de șale).

Sau, poate, nu se purtase el așa cum ar fi trebuit, iar supărarea ei era justificată...

Cert e că ziua începuse nasol, deși Taravik avusese cele mai bune intenții.

De îndată ce se trezise – cam mahmur și cu mintea încețoșată, că seara trecută zăbovisese la băutura cu niște clienți mulțumiți și generoși –, se întinsese, își luase punga de pe scaunul de lângă pat, numărase cinci bănuți de aramă și-i pusese în palma Marietei, cu un gest ce se dorea plin de generozitate.

Femeia se uitase la monede ca și cum n-ar mai fi văzut așa ceva.

– Ce-s ăștia? întrebă ea.

– Banii pentru ziua de azi, răspunsese el liniștit. Conform tarifului pe care l-am convenit împreună. Ți-i dau de pe acum, ca să scap de-o grijă.

Marieta dăduse cu banii de pământ și începuse să clămpănească, furioasă:

– Vezi, asta-i problema cu tine! N-ai pic de maniere! Crezi că totul e să-mi dai bani de cheltuială! Auzi! *Ca să scap de-o grijă!* Păi pot să strâng bănuții ăștia nenorociți din bacșișuri de la clienți, fără să fac nimic deosebit, doar să le torn în pahare din când în când. Nu ți-a trecut prin teastă că doresc și eu un pic de atenție, un pic de sentiment? Adică eu trebuie să pun suflet și ardoare, iar tu... Mi-ai spus vreodată o vorbă frumoasă? Mi-ai făcut vreodată un cadou? Mi-ai adus și tu o floare, măcar o dată?

Prima reacție a lui Taravik fusese aceea de a o contrazice: era imposibil ca în atâția ani de când erau împreună, adică de pe vremea când erau amândoi mai tineri și mai frumoși, să nu fi fost și lucruri sensibile între ei. Dar, probabil pentru că era încă năuc din cauza mahmurelii, nu găsisese alt răspuns decât:

– Păi, draga mea, aici, în pustie, florile sunt mai scumpe decât bijuteriile...

– Atunci să te întreb altfel: mi-ai adus vreodată o bijuterie? Una ieftină, cumpărată de la o tarabă din târg. M-aș fi mulțumit cu un ineluş de bronz, că știu că ești un pârlit și un zgârie-brânză, n-aș fi pretins un inel de argint, cu atât mai puțin unul de aur... Ar fi contat gestul, nu valoarea. Tu nu știi decât un singur lucru: Marieto, uite cinci bănuți, conform

înțelegerii, fă curat, fă de mâncare, spală, calcă, fă-mă să mă simt bine! De acum înainte, n-ai decât să te faci singur să te simți bine! Să nu mai calci la mine în cameră dacă nu vii cu un cadou! Ți-am spus, măcar un ineluș de bronz, acolo! Deocamdată, ia-ți bulendrele și marș afară!

Se dăduse jos din pat, îl apucase de-un picior și-l târâse până dincolo de prag, apoi îi aruncase lucrurile după el.

Taravik fusese prea uluit ca să reacționeze în vreun fel, iar când își revenise și se ridicase în picioare, Marieța zăvorâse deja ușa. Bărbatul înjurase, blestemase, apoi decisese să nu se roage de ea să-l primească înapoi – avea și el mândria lui – așa că se îmbrăcase și se hotărâse să se ducă să se îmbete zdravăn, ca să uite de muierea cea nerecunoscătoare care-i toca banii de ani de zile.

Adevărul era că nu-și închipuisese niciodată că manierele lui lăsau de dorit. Da, chestia cu cadourile... aici se simțea vinovat, nu-i mai făcuse de multă vreme vreun dar Marieței... totuși, până atunci femeia nu se plânsese niciodată... deci s-ar putea ca nu lipsa inelului s-o fi scos din sărite...

Trebuia să se gândească bine și să-și dea seama ce se întâmplase, că să găsească o soluție, dacă exista vreuna.

În primul moment se gândise să se ducă să se gândească în locul cel mai potrivit pentru gândit – cârciuma de la parterul hanului în care locuia cu Marieța. Da, să se gândească ce zei supăraseră de-i stricaseră ziua dis-de-dimineată. Dar, dacă tot începuse să cugete –

lucru greu, merită să-l faci temeinic și să nu te pripești – îi trecuse prin minte că în cârciuma aia muncea Marieța (atunci când nu-și petrecea timpul în pat cu el), deci avea mari șanse să o reîntâlnească, iar gândul că o să-l spurce de față cu toți mușteriii speluncii îl făcuse să se cutremure.

Așa că decisese să caute altă cârciumă, una cât mai depărtată de hanul acela.

Ieșise în stradă – o străduță îngustă, umbrită de clădirile înalte ce o mărgineau, clădiri de locuit cu multe caturi și cu o grămadă de cămăruțe mărunte, pe care locatarii le foloseau doar pentru dormit, iar în restul timpului stăteau în balcoane, zgâindu-se la cei care treceau pe stradă; sau coborau ei înșiși în stradă, ca să participe direct la evenimente.

Taravik dedusese cu mult înainte că aceia care se aventurau pe scările întunecate ca să ajungă în uliță erau cei care, din diferite motive (răceală, răgușeală, un pumn în gât sau altele) nu mai puteau să răcnească în voie, așa cum făceau cei care stăteau comozi în balconul propriu și conversau cu vecinii din apropiere sau din celălalt capăt al străzii, și erau obligați să se apropie de preopinent, ca să fie auziți. Sau cei care se apropiau de respectivul preopinent ca să-i dea un pumn în gură, dacă nu reușiseră să-l convingă până atunci prin mijloace pur verbale.

Se strecurase printre cei care se aflau pe caldarâm, ignorându-le saluturile, invitațiile la băutura și la alte distracții demne de un bărbat, și se îndepărtase în mare grabă de primejdie.

Mersese un timp pe străduțe mai liniștite, bucurându-se de umbră, apoi își făcuse curaj și îndrăznise să pătrundă pe o stradă largă, înfruntând cu stoicism razele nemiloase ale soarelui și întrebându-se cum vor fi acestea la amiază, dacă la începutul zilei erau atât de puternice...

Mersese repede, transpirat și supărat, prin arșiță, ignorând templele, prăvăliile și vilele celor bogăți, până ajunsese într-un cartier pe care nu-l cunoștea, semn că nimerise în celălalt capăt al orașului.

Abia atunci își domolise mersul și începuse să se uite în jur.

Și, bineînțeles, văzuse o firmă care-i sugeră că acolo va găsi ceea ce-i trebuia: un loc în care să gândească liniștit, cu o cană plină în față.

Intrase în cârciumă, se duse direct la teighea și dăduse pe gât o stacană cu vin dulce, latgan, înainte să arunce o privire în încăpere, să vadă dacă nu găsea vreun cunoscut, că băutura nu merge fără să fie vorbită – pentru că asta e minunea pe care o face întotdeauna vinul: uiți că voiai să te gândești în pace și-ți dă chef de vorbă.

Deci, după ce băuse vinul, se rezemase cu spatele de teigheaua solidă și se zgâise la cei din încăpere.

Lume multă la mese, la fel de multă la teighea – clienți grăbiți, care se opriseră din treabă doar pentru una mică, la botul calului – dar niciun prieten.

Iar acum stătea, fără să știe ce să facă, holbându-se la cei din cârciumă.

Zări la o masă un marinar latgan care se îndopa cu tocană de miel și, pentru o clipă, mintea lui

Taravik fu capabilă să formuleze o întrebare grea, la care n-ar fi reușit să găsească un răspuns satisfăcător nici dacă ar fi fost treaz: ce căuta un marinar – fie el și latgan – într-un oraș din deșert? Te pomenești, he, he, că imperialii voiau să construiască un port aici, în Terimeea...

Abia după aceea, mintea lui reuși să găsească un răspuns corect la o întrebare pe care nu o formulase încă: de unde știa că individul care mânca de zor, de parcă ar fi răbdat de foame vreme îndelungată, era marinar? Și, dacă totuși era marinar, atunci de ce era sigur că tipul respectiv era latgan? Să luăm întrebările în ordine, își spuse Taravik, ca pe vremea când era băiat și se ducea la școală, iar maestrul Bolovik îl scotea în fața clasei și-i puneă tot felul de întrebări, pentru că era sigur că avea să-l prindă că nu-și învățase lecțiile și putea să-i tragă o bătaie bună, menită să bage groaza în ceilalți elevi, care își spuneau că maestrul e nebun, din moment ce îndrăznește să-i tragă o asemenea chelfăneală lui Taravik, care era de două ori cât el, concluzionând că n-o să stea pe gânduri nicio clipă ca să-i cotonogască și pe ei, niște pișpirici amărați...

Deci... de unde știa că individul e marinar? Pentru că era îmbrăcat în uniforma oficială a marinei latgane și avea tatuaje pe mâini, menite să-i aducă ajutorul zeului mărilor... nu își mai aducea aminte cum îl chema pe zeul ăla, el n-avea treabă cu un asemenea zeu aici, în mijlocul nisipurilor. Și de unde știa care-i uniforma marinei latgane? Păi nu cotonogise el șase

asemenea marinari în Colomeea, când fusese într-o misiune pe malul mării?

În concluzie, știa cu certitudine că individul e marinar, știa și că-i latgan, nu numai după uniformă și după tatuaje, ci și după sudalmele cu care-l binecuvântase pe ospătar, când acesta nu se grăbise să-i mai aducă vin...

Se gândi să-i facă o scurtă vizită și să-l întrebe ce se mai întâmplă prin Colomeea... cine știe, poate făceau schimb de amintiri, poate și de pumni în gură...

Însă marinarul hăpăia grăbit tocana și nu părea să aibă nevoie de un tovarăș de pahar, de vorbă sau de bătaie.

Se vestea deci o beție cruntă și însingurată, iar Taravik își plângea deja de milă, când auzi o vorbă care-i atrase atenția: *balaurlător*.

Își mai umezi un pic gâtul și se holbă – având și urechile ciulite – la masa dinspre care venise cuvântul cel interesant.

Văzu un bărbat zdravăn, de vârstă medie, un tip musculos și athletic, ras în cap și îmbrăcat în roba galbenă a lui Khator. Preotul era roșu la față, fie din cauza băuturii, fie a enervării, și se străduia să le explice comesenilor săi, negustorii din Labraza, după înfățișare, ce era acela un balaurlător.

– Seamănă cu un balaur, numai că nu scui pă flăcări.

– Scui pă insulte, se grăbi să-l completeze Taravik, luându-și stacana cu vin și mutându-se neinvitat la masa preotului.

Individul în robă se uită urât la el și continuă, fără să-l bage în seamă:

– Scoate un urlet specific, de o asemenea putere, încât poate să doboare un călăreț, poate să dărâme un zid și poate să acrească laptele proaspăt muls.

– Cu condiția ca zidul sau călărețul să fie la cel mult zece pași de el, iar laptele să fie în hârdaie de lemn, aflate la mai puțin de o leghe de animalul care răcnește, spuse Taravik, cu tonul unuia care știe despre ce vorbește. Adică, zic eu, puterea nu prea contează, ci conținutul mesajului pe care ți-l transmite...

Preotul catadicsi să-l privească mai atent, după care i se adresă cu condescendență:

– Omule, nu-i frumos să te amesteci în discuția altora...

Negustorii din Labraza se uitau la cei doi, iar ochisorii lor ca niște bile din malahit bine șlefuit sclipeau de încântare, anticipând un schimb de cuvinte interesant și, poate, sperând să vadă și o mică încâierare. Taravik decise să nu le ofere niciun spectacol gratuit, așa că zise, calm și împăciuitor:

– Voiam doar să vă spun că am avut de-a face cu un balaurlător, pe când mă aflam în munții Crebanului... Ce-au putut să-mi audă urechile... o liotă de marinari beți, plus toate târfele din Civis, n-ar fi fost în stare să nascocescă asemenea măscări... Dacă-mi dați voie, eu sunt Taravik, de meserie curier independent. Și caftangiu contractual în timpul liber, la dispoziția dumneavoastră, dacă aveți de trimis undeva

vreo scrisoare sau vreun pachet... sau dacă vrei să cotonogesc pe cineva.

Negustorii părură interesați de propunere și susțură între ei, dar preotul rânji disprețuitor:

– Pentru liniștea ta, află că eu sunt Rosarik, preotul mărețului Khator, iar templul nostru dispune de curieri și de paznici care pot duce la îndeplinire tot soiul de însărcinări, așa că nu suntem siliți să apelăm la serviciile unora ca tine. Cât despre întâlnirea ta cu balaurătorul, cred că n-ai înțeles prea bine ce s-a întâmplat. În primul rând, distanțele până la care se manifestă efectul răcnetului sunt considerabil mai mari decât cele spuse de tine. În al doilea rând, urlatul lighioanei are un efect distrugător nu atât din cauza puterii sale, ci, mai ales, datorită faptului că gâtulejul animalului modulează sunetul pe care-l scoate și-l face să acționeze asupra legăturii dintre microfini, microfinii fiind elementele din care este alcătuită materia. Aceste legături sunt sfărâmate, iar materia se transformă într-un mâl de microfini.

– Păi eu nu m-am transformat în mâl, îl contrazise plin de entuziasm Taravik și duse stacana la gură, dar descoperi că vasul era gol.

Preotul îi remarcă dezamăgirea și se grăbi să-i umple cana mare de lut, turnând din ulciorul aflat în dreapta sa. Taravik, impresionat de generozitatea preotului, își potoli arsura din pântec fără să stea pe gânduri și oftă mulțumit:

– Da... bun vin... preasfinte, după părerea mea, urlatul jivinei acționează la oameni asupra nervilor

simțului moral, făcându-i să se simtă atât de insultați și de jigniți, încât trupul refuză să-i mai asculte și se prăbușește, pentru că întregul organism pare a fi lipsit de vлага morală. Pe de altă parte, nu pot să neg în totalitate că tăria urlatului nu are și ea o oarecare însemnătate, pentru că după întâlnirea despre care v-am pomenit m-a durut groaznic urechea stângă... și mă mai doare și acum, când se înnoarează, asta fiind principala cauză pentru care m-am stabilit în Terimeea, unde nu-s mai mult de două zile înnoare pe an...

Rosarik medită un timp la cele auzite, sorbind din când în când din cupa de faianță aflată în fața sa, iar Taravik își zise că hangiul păstra probabil asemenea cupe doar pentru mușterii de seamă, pentru că el, client vechi al cârciumilor din oraș, nu avusese niciodată parte de așa ceva... În cele din urmă, preotul se luminează la față și zise:

– Iubite fiu, nu zic că n-ai dreptate, pentru că s-ar putea să ai, dar teoria ta nu ține seama că obiectele neînsuflețite – adică zidurile și hârdaiele cu lapte – nu au nervi de niciun fel, deci urlatul nu le poate afecta nervii morali, ca urmare consider că opinia mea legată de acțiunea sunetului asupra legăturilor dintre microfini este mult mai realistă. O dovadă în plus în sprijinul teoriei mele este adusă de faptul că există cazuri în care persoanele sau obiectele supuse direct urlatului au dispărut complet, ca și cum s-ar fi descompus în bucățele mici, mici de tot, pe care le-a împrăștiat vântul în cele patru zări.